

[Justitsministeren.]

i direkte Samarbejde med den tyske Besættelsesmagt. § 2, Stk. 3, giver Loven Anvendelse ogsaa, hvor Samarbejdet har fundet Sted gennem Mellemlid. § 3 giver Bestemmelse om, hvem der foruden den direkte arbejdende Virksomheds Indehaver bør kunne straffes efter Forslagets Bestemmelser, og der gives Hjemmel for at paalægge Aktieselskaber, der jo ikke kan straffes med Fængselsstraf, en Bødestraf.

I § 5 gives der desuden Hjemmel til at anvende Bøde som Tillæg til Fængselsstraffen i de Tilfælde, hvor Overtrædelsen har haft en grov Karakter.

§ 5 indeholder desuden i sit 2det Stykke den Bestemmelse, at hvis den domfældte modvilligt har undladt at betale den Bøde, der er paalagt ham, vil han herfor som for en selvstændig Forbrydelse kunne straffes med Fængsel indtil 2 Aar. Denne Bestemmelse tilsigter ligesom andre Bestemmelser i Forslaget at imødegaa en Tilbøjelighed, som maaske kan findes hos de Personer, der her skal straffes, til at bringe de økonomiske Værdier, som skal inddrages til Fordel for Statskassen, hvor de hører hjemme, i Ly for den Retsfølgning, som her har sin Hjemmel. Der er derfor ogsaa i § 7 Hjemmel til, hvis den domfældte ikke kan udrede Bøden, at søge den fyldestgjort i Livsforsikring eller Livrente, som han har tegnet, og i § 8 til at omstøde Dispositioner, hvorved den domfældte har skaffet sine Midler af Vejen ved at tegne Livsforsikring eller Livrente til Fordel for andre. Paa samme Maade skal Dispositioner af anden Art omstødes, naar de har ført de Værdier, der bør indgaa i Statskassen, i Ly ved at overføre dem til Trediemand, dette dog under Forudsætning af, at Trediemand var vidende om, at der forelaa den Hensigt, som Loven misbilliger.

§ 9 indeholder en processuel Bestemmelse, hvorefter Sager om Konfiskation kan behandles særskilt, hvis det ikke er praktisk at forfølge dem jævnsides med Straffesagen, og endvidere Bestemmelser til Værn for den Trediemand, der efter det, jeg nylig sagde, kan komme til at skulle aflevere Værdier, som han har modtaget.

§ 10 indfører den Bestemmelse, at hvis den, som er dømt til at betale en

Bøde, dør, efter at han er dømt, men inden Bøden er betalt, kan Bødekravet gøres gældende i hans Bo.

§ 11 indeholder dels Bestemmelse om Konfiskation af den Fortjeneste, som kan paaavises at være erhvervet ved de ulovlige Handlinger, og dels, hvor Uorden i Regnskabet eller andre Forhold gør det vanskeligt nøjagtigt at konstatere Beløbets Størrelse, Hjemmel for at fastsætte Beløbet efter et Skøn. Til Vejledning ved Fastsættelse af Konfiskationsbeløbets Størrelse kan der indhentes Udtalelse fra det Udvalg, som er nedsat i Henhold til Lov Nr. 330 af 12. Juli 1945 om Revision af visse tyske Betalinger, en Lov, som jo netop har til Formaal at forberede den videre Behandling af Værnemagersager.

I Lovforslagets § 12 findes Bestemmelse om, at den, der dømmes efter denne Lov, ogsaa kan fradømmes almen Tillid. Bestemmelsen i § 12 adskiller sig fra den tilsvarende Bestemmelse i det tidligere vedtagne Straffelovstillæg, idet Fradømmelsen af de borgerlige Rettigheder her ikke er ubetinget, men afhænger af Domstolens Bestemmelse. Det er heller ikke nødvendigt at frakende samtlige de Rettigheder, der er opregnet i det første Straffelovstillæg. Der vil efter Domstolens Bestemmelse kunne ske Frakendelse af en enkelt eller enkelte af de der nævnte borgerlige Rettigheder.

§§ 13 og 14 tilsigter at lette Gennemførelsen af de økonomiske Krav, som Statskassen har. § 13 giver nogle Bestemmelser om Vidnepligt. Det er saadan efter vor øvrige Lovgivning, at forskellige Medborgere har en Tavshedspligt ifølge deres Virksomhed, f. Eks. har autoriserede Revisorer det, og Skattevæsenet har det. Der har allerede vist sig den Mangel der ved, at Oplysninger, som kunde gives af saadanne Personer, som jeg har nævnt, ikke kan gives, skønt de paagældende gerne giver dem. § 13 vil derfor give Hjemmel for at ophæve denne Tavshedspligt. I øvrigt sker der ikke ved § 13 nogen Ændring i de almindelige Vidneregler, og det er særlig nævnt, at de Bestemmelser, som findes i Retsplejelovens § 169, Stk. 1, bliver bestaaende ved Magt. Det drejer sig om to Ting. § 169, Stk. 1, foreskriver, at der ikke maa afkræves Folkekirkens og de anerkendte Trossamfunds Præster Vid-